

Ferðaminni úr London

(Ferðin varð gjord á sumri 1993)

– 2. partur –

Ferðagóðs var sum kunnugt einki, so vit komu við okkara bera kropp. Eg havi kortini altíð havt tað, tá eg ferðist við flogfari, at hava rakigreiðarnar og tilíkt í skjáttuni, sum eg plagdi hava í hondini, skuldi tað hent, at flogfarið fekk ikki lent, og eg bráðliga kom at gista onkustaðni. Og vaskað sær fekst tú onkusvegna. Eg hevði gloymt at biðja konuna hava sínar vaskigreiðir og annað í hondtaskuni, so putur og krem, tað mátti biðja fyrst. Her mundi vera opin onkur handlin, ið seldi slíkt.

STÁSILIG HÚS – UTTAN!

Sálomons súlnagongd man hava verið prýðilig, men minni prýðilig er Queensgate ikki, mest sum allan vegin fram við veggnum hanga sólbríkir uppi yvir durunum, hvílandi á kor-

NEYDARLIG LYFTA

Vit skuldu vísa passini, tá vit verða innskrivað á hotellið, og skilast skuldi til komudagur og nær vit ætla at fara.

Hann ger eitt viðbragð við hokuni – hesin arabin, sum tykist vera headmaður her í kvöld – at vísa okkum, at har er elevatorin. Vit fara yvir til dyrnar, trýsta á knøttin. Dett er ein tíð. So endiliga gloppast dyrnar. Try fólk ella 450 pund. Vit skulu bógva á triðu hædd. Tað er so, hann knógvar upp. Ferðin er so lítil, sum skuldi hann havt lík í lastini. Eina aðru ferð, onkur fremmandur var í fylgi við okkum, helt hann speiliga fyrri, at tað mundi vera „the chambermaid“, sum stóð og vant, so spakuliga gekk.

Vanliga plagdu skelti standa, ið vísu, at har var til dómis kamar nr. 300 –

EITT VERRI „BRAS“

Ein gomul konu, eg kendi, plagdi at páberópa seg um at fáa „hjártklemmils“. Ája. Vit vóru um reppið at falla í óvit. Kamarið. Tað fyrsta, vit siggja, nú vit hava kveikt ljós, er eitt slag av slagborði, kundi man siga, sum var kloynt uppá bróstið inn frá durunum. Tveytummasponplata. Kantlistar høvdu eina ferð ligið uttan um, men onkur var so við og við loysnaður úr limingini, og heldur enn teir skuldu hanga leysir og gálva og kanska elva skaða, høvdu gestirnir hjálpt upp á skaðan og brotið hetta leysa pettið av. Seingin er breið. Hon er kloynd upp í ein krók. Komi at hugsa um frágreiðing, ið danski forngripasavnsfyrstøðumaðurin (hatta var kanska nakað langt) H. P. Hansen skivur ið grein síni „Om renlighed i gamle dage“, at tað í teimum leirklundu bindingsverkshúsum mangan var ein mätta av hálmi, ið hekk niður undan yvirsyllini, niður eftir veggnum at verja móti tí verstu slavuni, sum rann niður eftir. Men maðurin, ið sum oftast lá

stólaskapils stendur í krókunum aftan fyri fótalagið. Eitt av hesum, ungdomurin fær sær. Rund jarnrør, forkromað, bend í ymsar vinklar og eitt sæti skrúvað niður á og so rygglen. Men kemur tú at sita við vektini í fremra lagi, so ríður yvir, og tú ert á gólvinum. Skulu vit hvíla beinini, so má tað gangast røðurtørn, ella annað liggja í seingini. Konan er forvitin at vita, hvussu út sær í vaskirúminum. Nú hon er inn farin, hoyki eg meg niður á stólin. Hurðin gongur inn í kamarið, og nú hon kemur út aftur, eri eg um at fáa hana um knýggini. Reisi meg skundisliga, so betri rúm skal vera hjá henni at koma út um altur, men gái ikki eftir eini hill, ið er fest upp á bróstið aftanvert fótalagið á seingini, har eitt sjónvarp stendur. Fái henda skarpa kantin av einari ópassaðari sponplati í vangan. Vaskirúm hevur einki verið í fyrstani, men nú eru tvey bróst kloynd upp, so ein fjórðingur av kamarinum er farin til hetta. Eg lærði ongantíð at ansa mær fyri hillini, men eg haldi, at hon at enda var rettiliga polerað, so ofta var eg brostin í hana. Eg skal royna at tendra eitt annað ljós fyri betri at siggja, hvussu vorð-ið er, men fá ikki at rigga. Best er at fara og leita sær hjál frá vertinum. Men nú er so smalt millum seingina og borðið, at eg má loypa upp í seingina fyri at koma framvið. Konan má forka seg inn frá kamarshurðini, ið eisini gongur inn í kamarið, so pláss verður at sleppa útum.

Ja, ja, vit fáa sanniliga „kondi“.

Nú eg komi niður, er arabin í holt við at avgeiða ein nýkomnan gest, so hann biður eitt konufólk, ið stendur innan fyri skivuna, fara upp og leiðbeina okkum. Nei, tíværri, lampan mundi vera brostin, tí lýsti ikki. Og so var tað okkurt snildi við teirri næstu. Jú, og kavarokið í sjónvarpinum, tað var tí, at antennan sat so leys í, at stovugentan helst mundi hava rivið hana leysa, tá hon hevði breitt upp.

MUNDI SKÁLDAST

Kanska tað er ikki verri at

Suni Joensen hugleiðir um eina ferð í London á sumri 1993. Áhugaverda ferðafrásøgnin verður prentað í dag og í teimum komandi bløðunum

fáa skolað tann ramasta sveittan av sær, hugsi eg. Nú. Tað er okkurt riggað til við endan á baðikarinum – líka gamaldags á at lita, sum var tað leivd av fyrsta damplokomitivinum. Og forhang er einki, so tú mást ansa eftir, so tú ikki sprænir alt vatnið út á gólvið. Tað kenst nóg so heitt. Takið so hondina eftir krananum, sum sær út at vera tann blái – tað sást eingin litur, tann reyði sást væl, fyri at koyra meira frá av koldum. Nú hava teir lagt alt øvugt. Skal fáa fatur á tí reyða, men gliði í karinum. Ja, tað var um reppið, at eg skáldast. Tað mundi verðið ein verri ein.

FÁA OKKUM EIN BITA AT ETA

Nú er so langt síðan, vit hava fingið ein bita, og vit

gjördu av at leita niðan á Kensington Street. Her vitstu vit frá í fjór, at tað eru fleiri stöð, tú fært ein bita. Vit trongdu eisini til at strekkja beinini á annan hátt enn hetta at skiftast um at leypa upp í seingina, hvørja ferð annað skuldi aftur og fram eftir gólvinum. Tá vit komu aftur, mundi fara og vera leggingartíð.

Og so væl vildi til, at vit fingi keypt okkum okkurt av tí, sum okkum treyt, nú vit ikki høvdu fingið ferðagóðsið.

Busta tenn? Her stóð eitt glas ... til tvey fólk. Og turka sær um hendurnar? Eitt handklæði, ja, og so eitt av hesum tey rópa baðihandklæði. Ikki kundi sigast, at útstýrið var „yvir-demensionerað“.

Framhald

intiskum, doriskum ella joniskum súlum. Her er mongd av gistingarhúsum, og hvør roynir at pranga sum fragast fyrri sínum húsi. Hetta, vit skulu bógva á, hevur nummar 13 – 16. Ájú. Mangan er ilt at finna eitt ávist húsi í London. Tað sær út, at fragara fólk ið hevur kappast um at fáa tey lægstu gøtunummørini, og tað var so eins feitt, um staka talið so kom at vera høgru ella vinstru megin.

315 ella so, men tað einasta, tú sást her, var, at elevatorin var steðgaður á triðu hædd, og so mátti tú leita aftur og fram. Fleiri hurðar vóru, ið skildu gongina. Beint innan fyrri ta einu stóð so 316. Vit finna lásið, men aðrenn vit fingi smoygt okkum inn um til okkara, er onkur eftir gongini, sum skal víðari, og gongsdyrnar bresta á kroppin á mær. Hann gjørdi tað sjálvandi ikki við vilja.

omanfyrri, skráði. Og tað var trupult at toygja seg tvørtur yvir konuni at spræna skráspýttini út á moldgólvið. So sprændi hann upp í máttuna. Nú skrái eg ikki, so tað var einki at hugsa um.

EINGIN „OVUR-DÁDIGHEIT“

Toluliga reint sær út, tað sum á er á seingini. Annars er eingin over-dágheit av buniyttum. Eitt